

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Svend Jakobsen: Det foreliggende lovforslag om realkreditinstitutter er jo en konsekvens af de ændringer i lov om boligbyggeri, som vi vedtog her i tinget den 24. marts i år. Selv om der fra flere sider under første behandling blev givet udtryk for sympati for det sigte, lovforslaget har, nemlig at reducere beboerindskuddet i de nye lejligheder, må vi, som det fremgår af betænkningen, vedtage dette lovforslag med samme flertal, som vedtog lovforslaget om boligbyggeri i marts måned.

Ved førstebehandlingen gav boligministeren udtryk for planer om visse yderligere ændringer i realkreditloven. Det er ikke lykkedes at få forslag herom frem til behandling under udvalgets arbejde. Det er for så vidt beklageligt, hvis man ser det ud fra den synsvinkel, at vi jo har behov for visse ændringer, visse justeringer af lånegrænser og løbetider i realkreditloven. På den anden side er det måske meget godt. Dette sidste siger jeg, fordi jeg tror og håber, at vi i næste folketingssamling kan drøfte ændringerne i realkreditloven uden at knytte dem snævert til de lovændringer på boligområdet, der er gennemført i denne samling, således som det er sket med det foreliggende lovforslag, hvilket i øvrigt er helt naturligt.

Jeg skal give tilslutning til lovforslagets gennemførelse på socialdemokratiets vegne.

Clara Munck: Som hr. Svend Jakobsen allerede har sagt, er det ikke lykkedes under udvalgsbehandlingen at ændre dette lovforslag på en sådan måde, at det konservative folkeparti kan deltage i dets endelige vedtagelse. Jeg vil gerne understrege, som jeg også gjorde ved første behandling, at vi i det konservative folkeparti helt har været indforstået med, at boligindskuddene i socialt byggeri, almennyttigt byggeri, har været for høje, i forhold til hvilke mennesker vi har bygget for. Men vi havde ønsket, at vi i udvalget havde drøftet selve problematikken. Der kunne jo være andre måder at

hjelpe lejerne på ved indflytning. Vi har bl. a. drøftet spørgsmålet om de almennyttige boligselskabers skik med, at indskud skal blive stående til senere istandsættelse. Der var andre ting, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her.

Vi havde altså gerne set, at vi var blevet enige om at hjælpe lejerne, men vi mener, at dette i alt for høj grad er blevet et lovforslag om de almennyttige boligselskaber. Ministeren ved på forhånd, at vi mener, at det almennyttige byggeri bør have en selvrisiko for byggeriet, en vis opfordring til ikke blot at være tilbageholdende, men at være økonomisk ansvarsbevidste, og det mener vi ikke vi opnår ved dette lovforslag. Derfor siger vi også i betænkningen, at vi mener, der bl. a. ved dette forslag lægges grund til nye og langt større boligpolitiske problemer. Det gør vi, fordi det klart fremgår af lovforslaget, at almennyttigt boligbyggeri kan sætte byggeri i gang uden overhovedet at komme med midler selv. Det kan efter lovforslaget låne, sådan at der ud over de 3 pct.s beboerindskud via landsbyggefondens kun skal indskydes 2 pct. af anskaffelsesprisen. Vi har yderligere en bestemmelse i loven, der siger, med henblik på den mulighed, at landsbyggefondens lån ikke skulle være i stand til at dække finansieringsbehovet, efter at indflytterne har betalt de 3 pct., at boligministeren kan forhøje lånegrænsen. Det vil kort og klart sige, at man i virkeligheden nu har åbnet så store lånemuligheder i lovgivningen, at almennyttigt byggeri kan igangsætte byggeri til flere hundrede millioner kroner, som vi ser det med byggerierne for tiden, og de eneste reelle penge, der kommer, er dem, man afkræver den mindrebemidlede del af befolkningen, man i virkeligheden skal bygge for. Derfor mener vi, at disse love ikke vil kunne blive stående, og derfor kan vi altså heller ikke stemme for det foreliggende lovforslag.

I betænkningen redegør man for, at der har været en henvendelse fra FTF. Vi mener ligesom ministeren og udvalget i øvrigt, at den ændring i realkreditlovgivningen, der fandt sted i 1970, har givet de ansatte mulighed for en indflydelse, og vi vil gerne have mulighed for at følge denne indflydelse.

Vi har ikke nævnt i betænkningen, at vi